

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

y i r m i 6 . s a y ı

21 Nisan 2020

BU SAYIDA

- Mustafa Kutlu
- Mehmet Şeker
- Ali Atar
- Mustafa Sarı
- Fatih Kandemir
- Ali Rıza Malkoç
- Dursun Yeşil
- Tacettin Şimşek
- Ali Parlak
- M. Nihat Malkoç
- Halit Yıldırım
- Ahmet Yıldırımtepe
- Salman Kapanoğlu
- Lütfü Bilir
- İlqar Cəmil
- Mehmet Pektaş
- Musa Serin
- Servet Yüksel
- Hikmet Özdemir
- Mustafa Berçin
- İlhan Yardımcı
- Tayyib Atmaca

Gezi'nun Suçlisi Benum

● Mustafa Kutlu

Hâkim beyum senun aklun dağıldı
O günlerde azan herif ben idum
Derdum birkaç ağaç falan değildi
Hükümete kizan herif ben idum!

Sevmeyidum başbakanun huyini
Benden epey uzun olan boyini
Topladum yanuma üç beş koyini
Huzurunu bozan herif ben idum!

Bu ülkenun çomak soktum çarkına
Posti serdum Taksim Gezi Parkı'na
Ne zaman ki millet vardı farkına
Yurt dışına tozan herif ben idum!

Nice bahaneler öne sürerek
Polis otosunu ters çevurerek
Ambulansi öfkeyle devurerek
Duran yatan gezen herif ben idum!

Polisle askerle başlattum cengi
Kirdum cami çerçeveyi kepengi
Doğa değil idi bu işun rengi
Çiçekleri ezen herif ben idum!

Alabora oldum dinmedum hâlâ
İnanmışım darbe denen mavala
Çobanım sarildum odun Kaval/a
Tiyatroyi düzen herif ben idum

Elumde molotof maske takarak
Üçüncü köpriye karşı çıkarak
Hak aradum kirup yakup yikarak
Türkiye'yi üzen herif ben idum!

A ş ı k k a r a

Hayâli kayalı hakka dayalı dergi

Yapımcı: *Tayyib Atmaca* Yönetmen: *Mehmet Pektaş*

Set Amiri: *Halit Yıldırım* Afiş: *Yasin Montaz*

Muhabbet Adresi: *Onikişubat Belediyesi Sosyal Yardım Müdürlüğü Kahramanmaraş*

Sesleşme: *0535 391 92 50* Dükân: *www.acikkara.com* e-mektup: *acikkaradergi@gmail.com*

26. Sayı Nisan 2020 ISSN-0106417 (edergi)

Sizin Var ya Sizin

● Mehmet Şeker

Sizin, var ya...
Vatan sevginize de...
Meslek aşkınıza da...
Görev anlayışınıza da...
Hukuk kavrayışınıza da...
Birikiminize de...
Öbürü kiminize de...
Kininize de...
Nefretinize de...
Korkunuza da...
Cüretinize de...
Ücretinize de...
Hassasiyetinize de...
Dostluğunuza da...
Tahsilinize de...
Diplomanıza da...
Gezinize de...
Gözünüze de...
Arpacığınıza da...
Darbenize de...
Girişiminize de...
Çıkışımınıza da...
On yedinize de...
Yirmi beşinize de...
Yedinize de...
On beşinize de...
Aralığınıza...
Şubatınıza...
Temmuz yapabiliriz...
Topunuza da...
Tüfeğinize de...
Tankınıza da...
Bombanıza da...
Merminize de...
Komplonuza da...
Komplenize de...
Alayınıza da...
Cümlenize de...
Kelimenize de...
Satırınıza da...
Katırınıza da...
Sinli sinsiz, kaflı kafsız, selâmsız sabahsız...

Karacaoğlan'a Şikayet

● Ali Atar (Kahyaoğlu)

Karacaoğlan sen dünyadan gideli
Dilimiz bozuldu sözler değişti
Ağır oldu üstat bize bedeli
Pop müziği çıktı sazlar değişti

Kimi gençler teke gibi kokuyor
Kimi Teksas kimi Tommiks okuyor
Bir bizim yörükler aba dokuyor
Kumaşlar sentetik bezler değişti

Frenk aldı mor sünbüllü bağları
Erir oldu yüreğimin yağları
Şimdi delik deşik Gavur Dağları
Yaylalar yok oldu düzler değişti

Pastırmanın ham maddesi at oldu
Derdimiz katlandı sekiz kat oldu
Kaleler devrildi şahlar mat oldu
Dengeler bozuldu kozlar değişti

Televizyon denen bir alet çıktı
Bin bir türlü lanet melanet çıktı
Sanal âlem çıktı ihanet çıktı
Gelinler bir tuhaf kızlar değişti

Köylü karıları sosyetik oldu
Yetmişine gelen estetik oldu
Ağız burun dudak sentetik oldu
Cerrah neşter vurdu yüzler değişti

Erkeklerden küpe takar bazımız
Grip oldu tavuğumuz kazımız
Dinden çıktı koca için kızımız
Aşklar tarih oldu pozlar değişti

Devlet malı deniz diye yediler
Kucaklarda köpek ile kediler
Bir cam çıktı adına "lens" dediler
Bakışlar haz vermez gözler değişti

Kahyaoğlu der ki dönmüyor çarklar
Suları çekildi kurudu arklar
Hani nerde üçler yediler kırklar
Erenlerden kalan izler değişti

Çöp

● Mustafa Sarı

-“Nerimaaan! Hayatım, sade bir kahve yap da içelim, balkonda.”

-“Sen geç; on dakikaya gelirim, ben.”

Adam, balkondaki hasır koltuklardan birine oturdu, çiçekli kırlent yumuşacıktı. Akşam yemeğinin verdiği ağırlık ve bütün günün yorgunluğu, kırlentin yumuşaklığıyla bir olup göz kapaklarına çöktü, adamın.

-“Aaaaa! Hani kahve istemiştin...”

Eşinin sesiyle irkilip doğruldu:

-“İçim geçmiş valla, ne kadar yorulduysam...”

Masaya yanaştı ve kahveden bir yudum aldı. Akşam kızılığında güneşin canı iyice kesiliyor, hava serinliyordu:

-“Balkonun en güzel saatleri...”

Neriman küçük bir tebessümle onayladı kocasını; akli çocuklarındaydı.

-“Bugün aramadı hiçbiri. Ne oğlanlar aradı ne de kız...”

-“Dert etme, herkes işinde gücünde... Hem her gün nasıl arasınlar seni!”

Kadının yüzü daha da gölgelendi.

-“Onca sene, onca emek... Okutmak için nelere katlandık. Çil yavrusu gibi dağıldılar. En azından biri yanımızda kalsaydı, iyi olurdu.”

Balkon, ana caddeye çıkan çift şeritli sokağa bakıyordu. Orta kaldırımı süsleyen çınarlar bir hayli büyümüş. Gün boyunca yemyeşil dallarında kuş sesleri, cıvı cıvı... Beton binalar arasında hayata ait bir ses, bir nefes... Yerdeki ekmek parçalarından kırıntı toplayan kuşlar, en küçük bir kıpırtıda telaşla çınarların güvenli dallarına geri dönüyor; aynı iş bitip tükenmek bilmeyen bir sabırla dakikalarca devam ediyordu. Onlarca serçenin aniden ortaya çıkan civıltısı ve kanat sesleri...

Çınar ağaçlarının altında, orta kaldırıma açılmış olan küçük dikedörtgen girintiye, kaldıraç sistemiyle boşaltılan tekerlekli çöp kovaları yerleştirilmiş; kuşların, kedilerin, köpeklerin hatta bazen insanların rızıklarını devşirdikleri çöp kovaları... Üçünün de kapağı sürekli açık. Ağır demir kapağı, kol gücüyle açıp kapamak neredeyse imkânsız, zaten. Neriman Hanım, akşam esintisinin balkona kadar getirdiği berbat bir kokuyla yüzünü buruşturdu:

-“Bak şu kokuya... Çöp konteynerlerini daha uzağa götürmek lazım.”

-“Nereye götürsünler? Senden uzaklaşsa ötekine yakınlaşacak!”

Kahveler bitti. Hava kararıyor. Çevredeki binaların görevlileri birer birer getirmeye başladı topladıkları çöpleri. Bir, iki, üç derken beş kişi oldular. Kokuyu umursamadan konuşmaya başladılar; zaten alışkındılar. Hepsi de şikâyetçi yaptığı işten. Hem yorucu iş hem de düşük maaş... Üstüne bir de asla memnun olmayan bina sakinleri... Birinin babası hastalanmış geçende ama yönetici izin vermemiş:

-“Gitmem lazım, iki gün idare eder büyük oğlan.” dese de inadından vazgeçmemiş yönetici: “O yaştaki adam, ölüverse ben ne derim, el aleme! Nasıl bakarım, köylünün yüzüne! Yok ağam yok. Böyle gitmez ya... Allah kerim!” Diğer yedi numaranın karısından şikâyetçi. Ekmek iki dakika gecikti diye ağzına geleni saymış. Koca kadın... Yakışır mı bu yaştaki? Erkek olsa bir çift laf edermiş ama kadın olunca sesi de çıkmamış.

Bina görevlileri gidince sekiz on kedi belirdi, çöp kovalarının çevresinde. Yeni gelen çöplerin kokusu dayanılacak gibi değildi. Vallahi ölüyü diriltir bu koku! Gri renkli kedi kokunun nereden geldiğini biliyor gibiydi:

-“Şu sarı binadan gelen adamın attığı çöp bu. Her akşam ya balık ya da tavuk kalıntısı olur mutlaka; hatta bazen ikisi birden... Her seferinde de en berideki kovaya atar, adım gibi eminim.”

Adımlarını sıklaştırdı, bir sıçrayışta atladı, ilk kovanın içine; yanılmamıştı. Ardından birkaç kedi daha daldı kovaya. Bir iki dakika süren boğuşma ve gürültüden sonra her biri ağızlarında o akşamın nasibiyle çıktı kovadan. Dünya hali işte, herkes rızının peşinde...

Az ötedeki gecekondulardan gelen iki kadın ve bir kız çocuğunun yaklaştığını gören kediler, yolun karşısındaki duvarın dibine çekildi. Kimi ağızındaki nasibini de sürükledi, karşı duvara. Gelenlerin hemen döneceğinden emindiler, çok uzaklaşmadılar. Kız çocuğu, elindeki poşeti atmak üzere çöp kovasına yaklaşmıştı ki ok gibi dışarı fırlayan bir kedi ödünü kopardı:

-“Anaaaaaaam!” Korkuyla çığlık atan küçük kız, elindeki poşeti yere düşürdü. Kadınlardan biri:

-“Vallahi, kedi senden daha çok korktu.” dedi. Gülüştüler. Diğer kadın, elindeki ekmek dolu poşeti çöpe atmadı; ağzı açık biçimde çınarların dibine doğru yere koydu:

-“Nimeti çöpe atmak olmaz. Kurtlar kuşlar ye-

sin. Hem sütçü de topluyor bu kalan ekmekleri.” Gelenlerin hızlı adımlarla ayrıldığını gören kediler, iştahla yeniden çöp kovalarına daldı.

Hava iyice karardı. Adam, elinde meyve tabağıyla gelen Neriman Hanıma:

–“İşığa açma, böyle daha iyi. Hem zaten sokak lambasının aydınlığı buraya kadar geliyor.” dedi. Kadın meyve tabağını masaya koyarken çöp kovalarına bakarak:

–“Çöp toplayıcı adam, yine getirmiş el kadar çocuğu yanında, hem de gecenin bu vaktinde.” dedi.

Çocuk, babasının çöpten çıkardığı kartonları, metal içecek kutularını, pet şişeleri ayrı ayrı koydu yere. Sonra üzerlerine basarak küçülttü ve kenarları gübre çuvallarından bozma örtülerle yükseltilmiş olan el arabasına attı. İçeride alacak bir şey kalmadığından emin olmak isteyen adam, elindeki küçük feneri, çöp kovalarının dibine doğru tuttu.

Tam el fenerini kapatacakken gözüne sarı bir ışıltı çaldı. İyice eğilip sarı ışığa doğru uzattı elini. Çöpten çıkardığı şeyi pantolonuna silip temizlerken:

–“Ben sana boş yere benimle gel demedim. Bak şunun rengine, sapsarı. Bir tekeri eksik sadece yoksa yepyeni. Geçen getirdiğim arabanın tekerini buna taktık mı tamam. Bir de yıkarsın evde, gıcır gıcır olur.” dedi. Çocuk sokak lambasının ışığında parlayan küçük metal arabayı sevinçle cebine attı. Çöp kovalarında alacak başka bir şey kalmadığından emin olan adam, el arabasının önüne geçip çekmeye başladı.

Sabah erkenden belediyeye ait birkaç iş arabası geldi, sokağa. İşçiler önce tekerlekli çöp kovalarını vinç yardımıyla kaldırıp kamyonu yüklediler. Çevredeki binaların balkonlarında, pencerelerinde meraklı çocuklar ve kadınlar belirmeye başladı. Herkes ne olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Yan balkondan bir komşu kadın başını uzatıp

–“Ne oluyor acaba Neriman Hanım? Nereye götürüyorlar çöp kovalarını?”

–“Bilmem valla... Biraz uzağa götürseler iyi olur bence, bazen kokusu buraya kadar geliyor.” Sonra işçiler kaldırma döşeli taşları sökerek girintiyi ta çınarların dibine kadar genişlettiler ve ortaya çıkan büyük boşluğu kepçeyle kazmaya başladılar. Kazdıkça çıkan topraktan çınarların kökleri tel tel dökülüyordu. Meraklı gözlerle olanları izleyen bina görevlilerinden biri uyardı işçileri:

–“Demedi demeyin; bu çınarların hepsi kurur. Dalına budağına aldanmayın, daha kaç yıllık ki bunlar? Bebe sayılır her biri. Hayat damarlarını kesiyorsunuz.” Sabahtan beri işçilere emir yağdıran yetkili:

–“Hep bir akıl veren çıkar zaten! Belediyenin kaç tane mühendis var, biliyor musun sen? Hepsinin onayını aldık!” diye çıktı. Bina görevlisi:

–“Senin o mühendis dediklerin çam fidesini çınardan ayıramaz beyim. Masa başında olmaz bu işler.” diye karşılık verdi ama duyan olmadı. Sesi, iş makinalarının gürültüsü arasında kaybolup gitti.

En az beş metre derinliğinde çukur açıldılar. Sonra açılan bu büyük çukura, üç adet devasa çöp kovası yerleştirdiler, vinç yardımıyla. Sert plastikten yapılmış kovaların sadece yarım metresi toprağın üzerinde kalmıştı. İşçiler söktükleri taşları toprağa gömülen yeni çöp kovalarının etrafına döşeyip her tarafı temizlediler. Doğayla uyumlu, yemyeşil renkteki devasa çöp kovaları ısıltı ışıltı; adamın yüzüne gülüyordu. Çıkardıkları işten memnundu şef. Etrafına toplanan bina görevlilerinden onay bekler gibiydi. Devasa çöp kovalarının küçük kapağını kaldırıp bıraktı:

–“Bakın, kendiliğinden mekanik olarak kapanıyor. Koku falan da olmaz artık.” Sonra sesini yükseltip sert bir üslupla uyardı, görevlileri: “Sakin iyice geriye dayamayın kapağı yoksa kapanmaz!”

Akşam, balkonda eşine yorgunluk kahvesi ikram eden Neriman Hanım’ın keyfi yerindeydi:

–“Kız aradı bugün, cuma günü için izin almış, üç günlüğüne buraya geliyor. Hafta sonunda kimseye söz vermeyin, dedi. Oğlanları da çağırdım ama işleri varmış.”

–“Hadi gözün aydın... Oğlanlar da sonra gelir.”

–“Ne pişirsem acaba? Yağ mantısını çok sever.”

–“Ben istesem yapmazsın.”

–“Hayda! Kız yılda kaç defa geliyor zaten. Yavrumun gönlü olsun.”

Adam konuyu uzatmak istemedi. Yorgundu. Kahvesinden bir yudum alıp hasır koltuğun yumuşacık minderlerine yaslandı. Neriman Hanım bugün olanları anlatmaya başladı:

–“Sen ne dersin de... Belediye iyi çalışıyor. Eski çöp kovalarını göturdüler bugün. Bir günde üç tane, dev gibi çöp kovasını gömdüler toprağa. Ter-temiz oldu valla. Bazen kokudan durulmuyordu.”

–“Gördüm gelirken. Güzel olmuş.”

Hava kararıyor. Bina görevlileri, kadınlar hatta çocuklar bile o akşam çöpleri devasa kovalara atarken büyük bir özen gösteriyordu. Hepsinin yüzünde memnuniyet ve mutluluk... Kapıcılardan biri kapağı açınca:

–“Vay babam vay! Ne kadar derin lan bu. On beş günde dolmaz, valla.” Diğeri cevap verdi:

–“Zaten ondan yapmışlar. Belediye her gün çöp toplamayacakmış bundan sonra. Çöp arabalarına

harcanan benzine para yetişmiyormuş; hem daha tasarruflu hem de daha temiz olacakmış. Altı numaradaki Hasan Bey söyledi. Belediyede şef ya.”

Bina görevlileri gidince, kokuyu alan kediler koşuşturmaya başladı çöpün etrafında. Neriman Hanım’ın iğrendiğ i koku, kedilerin iştahını kabartıyordu. Bu dayanılmaz kokunun iyice tahrik ettiğ i ağılıkla kıvranan kediler, yeni çöp kovalarının etrafında dört dönüyor; yeşil plastik kovaları tırmalıyor ama hiçbir şeye ulaşamıyorlardı. Ne çöpün kapağ ı açık ne de yerde bir döküntü var; tertemiz. Her akşam balık ya da tavuk kalıntısıyla ziyafet çekmeye alışkın olan gri renkli kedi söylemeye başladı:

-“Hay sizin temizliğ inize... Kim ulan bu bizim ekmeğ imizle oynayan?”

Ağılıktan gözü kararmış iri siyah bir kedi öfkeyle cevap verdi:

-“Duymadın mı? Az önce şu sarı binadan gelen adam söyledi, başkan mıymış neymış. Neyin başıysa şerefsiz!”

Sarı renkli dişi bir kedi bedduayla devam etti:

-“Allah da onların rızkını kessin!”

Kimi yemyeşil kovaların tepesine çıktı, kimi etrafını dolaştı ama nafile. Çöpe bir türlü ulaşamayan kedilerin mırıltıları, acı acı miyavlamalara bıraktı yerini. Yılanın soktuğ u uyurmuş da aç uyuyamazmış.

Az sonra, gecekondulardan gelen kadınlar toplandı, yeni çöp kovalarının başında. İçlerinden biri, bayat ekmek dolu poşeti yine ağız ı açık biçimde çınarların altına bıraktı. Aç kediler, kurumuş ekmek parçalarına balık ve tavuk kokusunu katık etti. Buna da şükür!

En son çöp toplayan adam geldi çocuğ uyla. Yeni kovaları şöyle bir kolaçan edip küçük kapağ ı açtı ve el fenerini kovanın içine tuttu. Pet şişeler, gazeteleler, kartonlar her şey çok derindeydi. Nasıl almak lazım?

-“Oğlum bu kapaktan ancak sen sığarsın. Gir içine de topla şunları.” Çocuk itiraz etti:

-“Giremem ben, korkarım. Hem nasıl çıkarım ordan?” Çocuğ un sesi ağlamaklıydı.

-“Tutarım ben seni, korkma.” Adam ne dediyse olmadı, çocuğ u ikna edemedi. Çöpleri almanın imkân ı yoktu. Çaresiz ve kızgın adam, boş el arabasının önüne geçip çekmeye başladı; ürkek adımlarla kendini takip eden çocuğ uyla birlikte yüksek binaların arasında yavaş yavaş kayboldu, karanlıkta.

Hey Gidi Hey

●Fatih Kandemir

Ne hâlden geçtik de ne hâle geldik
Hey gidi hey günler haftalar yıllar
Bazı gün ağladık bazı gün güldük
Hey gidi ovalar denizler yollar

Kimseler yazamaz aşkın kitabın
Her gönül göremez aşkın serabın
Her dudak içemez aşkın şarabın
Hey gidi hey sevda yanığ ı diller

Gezdiğ i yol çöldür ârif olana
Değ diğ i dal güldür ârif olana
Baştığ ı su göldür ârif olana
Hey gidi hey sular ırmaklar göller

Kemahlı dağ gibi yiğ it kalasın
Sabreyle ki aşktan murat alasın
Bu sevda türküsün sen de çalasın
Hey gidi hey sazlar perdeler teller

Hukuk Bilinci

● Ali Rıza Malkoç

Kandıramazsınız gözüm açıldı
Yutturulan her bir şeyi anladım
Adalet yükledim hücrelerime
Yüreği sapıtan huyu anladım

Mantık ile kurup yol denklemini
Ahlâk ile boya, tüm bedenini
Hakkaniyet, yola getirir seni
Eğriyi doğruyu iyi anladım

Kılavuz görmedim, hiçbir kargayı
Bilimdir tercihim sıçrama yayı
Ancak böyle kurtarırsın yakayı
Kasten kirletilen suyu anladım

Üstünlüğü ile anlamlı hukuk
Bunu kavramayan, ebedi yıkık
Duvarı harçsızdır, ipliği sökük
Zorla dayatılan soyu anladım

Terazinin kefeleri denk olsun
Kaprislerin, vicdanınla cenk olsun
Gördüklerin daim, eşit renk olsun
Gayrı bize tuzak, kuyu anladım.

Hukuk bilincimiz, başlar niyetle
Yasa ile şekillenir elbette
Anayasa, gece gündüz nöbette;
Değil ise sihir, büyü anladım.

Deli Dediler

● Dursun Yeşil (Dursuni)

Beş vakit namazı her gün kılana
Görenler kandılar, veli dediler
Değer vermeyene, dünya malına
Akılsız sandılar, deli dediler

İyi, kötü bağlı yazma başına
Sürmeyi yaptırmış hilâl kaşına
Vaziyeti uygun değil yaşına
Bu da sosyetenin şalı dediler

Diplomalı cahil aydın olanlar
Halkı küçümseyip uzak kalanlar
Yaban arısından balı bulanlar
Hep yandılar, oğul balı dediler

Yokuşu, ovayı hiç bilmeyenler
Yetim gözyaşını tek silmeyenler
Avam meclisine bir gelmeyenler
Kavak ağacına çalı dediler

Haftayı sekize, on üçe ayı
Beline takmadı ok ile yayı
Günleri sayarken karıştı sayı
Çarşamba gününe salı dediler

Meşeyi, gürgeni seçemediler
Ekini hasatta biçemediler
Mahşere dünyadan geçemediler
Güle bakıp söğüt dalı dediler

Günlük, güneşlik bir ömür güzeldi
Herkesin isteği şahsa özeldi
Cahilin sözleri boşluk, gazeldi
Dursunî ara yer malı dediler

Yemin, Billah Ben Yapmadım

● Tacettin Şimşek

İskender'in bahçesini bilir misiniz? Bu da soru mu şimdi? Nereden bileceksiniz?

Her çocuğun ilk hırsızlık deneyimini yaşadığı bahçedir. Köyün en iyi kirazları oradadır. En iyi elmaları, armutları, erikleri, kayısıları, şeftalileri oradadır. Dahası vardır: Sanki toprağı, suyu daha bereketlidir de en güzel domatesler, salatalıklar, karpuzlar, kavunlar bu bahçedeki bostanlarda yetişir. Kışkırtır adamı.

Köyün çobanlarını da hâliyle kendine çeker mıknaş gibi. Çobanlar, sürülerini dağın yamacına bırakıp usulca İskender'in bahçesine sarkar, ne bulurlarsa götürürler. Bugün de domates ve salatalıkları gözlerine kestirdiler. Uçarı kaçarı yok. Girecek, alacaklar. Kendilerine ziyafet çekecekler. Köy ekmeğiyle domates de ne kadar lezzetli olur yani! Yiyen bilir. Domatesler çobanların midesine incek ama nasıl? Ertesi gün kesin anlaşılır çobanların bostana girdiği. Çünkü o bölgede ikisinden başka çobanlık eden yok. Ne yapsınlar? Fişek zekâ Burhan çözümü şip diye bulur.

Bahçenin çitine yaklaşırlar. Burhan, ustaca bir hamleyle çitin öte tarafına geçer. Bahçededir artık. Az ileride, iki metre mesafede kıpkızıl domatesler, yemyeşil salatalıklar gülümsemekte, "Al beni!", "Ye beni!" diye çağrı mesajları göndermektedir. Seslenir Kadir'e:

- "Ne duruyorsun? Girsene içeri." Kadir, çitten atlayıp bahçeye girer. Burhan elleri ve dizleri üzerine çömelir, at olur. Kadir'e,

- "Bin sırtıma." der. Kadir, Burhan'ın sırtına biner. Burhan usul usul yürür, bostana yaklaşır. Domates ve salatalıklara bir kol uzunluğu mesafededirler.

- "Hadi!" der Burhan, "Uzan, domatesleri, salatalıkları çantaya doldur!" Burhan altta at gibi yürür bostanın etrafında. Kadir, onun omuz hizasından uzanır, domatesleri, salatalıkları toplayıp bez çantaya doldurur. Yeteri kadar domates ve salatalık aldıklarına kanaat getirince yine geldikleri gibi yavaş yavaş bostandan uzaklaşıp bahçe kenarındaki çite yaklaşırlar. Burhan der ki:

- "Hadi in sırtımdan!" Birlikte çitten atlar, sürünün yanında alırlar soluğu. Ziyafet başlar. Midelerde bayram havası...

Ertesi gün olur. İskender'in gelini Ayşe abla, bostan sulamaya gelmiştir. Bakar ki, bostanın dört kenarı gitmiş. Kim yapmış olabilir bunu? Çobanlar tabii ki. Akşama çobanlar sorguya alınır. Kadir'i alır sorguya İskender. Sözleri suçlama niteliğindedir. "Sen mi yaptın?" diye sormaz. "Neden yaptın?"

diye sorar. Yani aslında hırsız bulunmuştur da, yargılama sanki âdet yerini bulsun diye yapılmaktadır. Yargısız infaz gerçekleşmiştir:

- "Söyle bakalım," der İskender. "Benim domateslerimi, salatalıklarımı niye çaldın?" Kadir bir iki kıvrınır:

- "Öyle deme, İskender amca," der. "Ben sizin bostana adımımı atmadım."

"Yemin et." der İskender. Yemin etse başı mı ağrıyacaktı Kadir'in? Gönül rahatlığı içinde yemin eder.

- "Vallahi de billahi. Ben sizin bostana adım atmadım."

- "Peki," der İskender. "İnandım. Yemin ettiğine göre..." Ardından Burhan'ı çağırır.

- "Anlaşılan hırsız sensin." der. "Kadir yemin etti. O yapmamış. Söyle, domateslerimi salatalıklarımı neden çaldın?"

- "Ama İskender amca," der Burhan. "Böyle olmaz ki! Sen bana 'hırsız' diyorsun düpedüz."

- "Evet! Hırsız değil misin? Kadir olmadığına göre, sensin. Üçüncü bir isim yok ki!"

- "Teessüf ederim, İskender amca! Sadece şunu söyleyeyim. Ben var ya ben, sizin bostanda domateslere, salatalıklara elimi sürmedim." İskender yemin etmesini istiyor. Burhan, tereddütsüz yemin ediyor.

- "Hem vallahi hem billahi!" İskender,

- "Allah Allah!" diyor. "Hâlbuki ben sizin hırsız olduğunuzdan o kadar emindim ki... Neyse... Kusura bakmayın gençler, hakkınızı helâl edin!"

- "Estağfurullah," diyor gençler bir ağızdan. "Siz hakkınızı helâl edin. Büyüğümüzünüz."

- "Helâl olsun," diyor İskender. Helâlleşme faslı da tamamlanıyor böylece.

Çobanlarda keyif kekâ... Plan baştan sona saat gibi işliyor. Sorgulama faslında nasıl davranacakları da plana dâhildi. Önceden böyle anlaşmışlardı çünkü.

- "Ben sizin bostana adımımı atmadım. Vallahi, billahi!"

- "Ben sizin bostanda domateslere elimi sürmedim. Hem vallahi hem billahi!"

Çobanlar yemin billah ediyorlar. İskender amca ne yapsın? O küçük ayrıntıyı nereden bilsin?

Çobanlar yalan söylemiyorlar ki!

"Çalmadık" demiyorlar ki! Bu hırsızlık, sadece iki çoban arasında bir vicdan yarası olarak kalıyor. O kadar değil! O akşam yatsı namazında camideler.

"Allah'ım, affet!" diye yalvarıyorlar..

Söyle Emmi Nerdesin?

● Ali Parlak

Şeklen bize benziyon,
Fikren başka yerdesin.
Ortada ne geziyon?
Söyle emmi nerdesin?

Falanın filanların,
Oriijinal yalanların,
Ne sinsi planların!
Hem gökte hem yerdesin.

Yerinde boyun bosun,
Tosun gibisin tosun!
Azıcık eksik sosun...
Adamlığa perdesin!

Baktım bir gün gemide
Purosu var hemî de
Yeri gelir camide,
Yeri gelir bardasın.

Oynamazsın bir ipte,
Söylemezsin gelip de,
Gündüz Şam'da, Halep'te
Gün batınca Bor'dasın.

Gıcıruları çekiksin
Parfümleri sıkıksın
Başka rozet takıksın
Herhal gene dardasın.

Kel başını taradın,
Renkten renge boyadın,
Nedir adın, soyadın?
Bir Mahmut bir Arda'sın.

Tapu senet ve arsa
Toplayıksın ne varsa
Borsa gibisin borsa
Şimdi hangi kurdasın?

Çiğsin, çiğsin ham değil
Devirdiğin çam değil
Yemin etsem gam değil
Vallahi hovardasın.

Kadın Var Ki...

● M. Nihat Malkoç

Kadın var ki umuttur, yarından müjde verir
Kadın var ki annedir, bir mum misali erir

Kadın var ki naiftir, keyif çayında demdir
Kadın var ki asildir, can parçası, erdemdir

Kadın var ki söz tutmaz, sırrını ifşa eder
Kadın var ki çirkeftir, ölümden daha beter

Kadın var ki gamlıdır, yüreklere dert eker
Kadın var ki bahtsızdır, nefes aldıkça çeker

Kadın var ki egoist, mahkûmu olur benin
Kadın var ki ümmidir, canına okur senin

Kadın var ki sabırlı, insanı veli eder
Kadın var ki hiç susmaz, eşini deli eder

Kadın var ki güleçtir, ömrüne ömür katar
Kadın var ki tembeldir, öğleye katar yatar

Kadın var ki dırdırcı, susmaz, kafa şişirir
Kadın var ki ensede her dem boza pişirir

Kadın var ki su gibi, coşkun akan nehirdir
Kadın var ki baldıran, öldürücü zehirdir

Kadın var ki paracı, gece gün sağlar seni
Kadın var ki bıktırır, can sıkar, boğar seni

Kadın var ki hayırda, hasenatta yarışır
Kadın var ki el-aman, vara yoğa karışır

Kadın var ki eceldir, yaşlanmadan öldürür
Kadın var ki müşfiktir, yüzünü hep güldürür

Kadın var ki doyumsuz, gece gün kınar seni
Kadın var ki şüpheci; test eder, sınar seni

Kadın var ki el verir, insanı mahir yapar
Kadın var ki eşini kederden şair yapar

Kadın var ki değişken, gel-gitlerde, kararsız
Kadın var ki sadece musallada zararsız

Emekli Mebuslar Kiraathanesi/altı (Koronazedeler)

● Halit Yıldırım

Günler birbirini kovalarken Çin'den yayılan korona virüs illeti maalesef bizim de yakamıza bulaşmıştı. Bu konu da bizim mütekait mebusların gündemi olmuştu. Özellikle son yaşanan gıdada tağşiş meselesi yüzünden kiraathanedeki ocaklık kısmı iptal edilmiş ve yine çay-simide dönülmüştü. Ancak kesilen ceza bir hayli yüklüydü. Temel Efendi bu cezayı her ne kadar kasabın üzerine yıkmaya çalışsa da başarılı olamamıştı. Zira kasaba da işlem yapılmış, hem dükkânı mühürlenmiş hem de büyük bir ceza kesilmişti. Temel Efendi cezanın mebuslar arasında para toplanarak ödenmesi için artık baskı yapmaya başlamıştı. Ama kimse şimdilik buna razı değildi.

Virüsün yayılma sebebinin Çinlilerin vahşi hayvanları dahi yemelerinden kaynaklanması da işin tuzu biberi olmuştu. Öyle ya madem onlar kedi, köpek, yılan, yarası yedikleri için bu virüs çıkmıştı, kim bilir Temel Efendi'nin yedir-diği at, eşek etinden, dahası mutlaka araya domuz da karışmıştır, onlarda ne hastalıklar çıkacaktı. Kiraathanede kimin başı ağrısa Temel'in köftesinden biliyordu.

Bu virüs meselesi gündemdeydi demiştik ya ara sıra tartışmalar o kadar alevleniyordu ki tıpkı mecliste olduğu gibi mütekait olduklarını unutan mebuslar birbirlerine sandalyelerle hücum bile kalkıyordu.

Müzmin muhalifler virüsün bize İran ve Arabistan'dan geldiğini söyleyip umre ve haccın yasaklanması gerektiğini dile getirince öbür taraf da "İstatistikler hiç de öyle söylemiyor, virüs bize Avrupa'dan bulaştı." diye itiraz ediyorlar ve "Sizin bu virüsten daha tehlikeli olan müzmin din düşmanlığı hastalığınız yeniden hortladı." diyorlardı. Tabii işler bazen söylemden eyleme geçince polis müdahalesi bile gerekmişti.

Artık işler ciddileşince toplu oturulan yerler kapatılmıştı. Bizim kiraathane de kapatılma tehlikesi ile karşı karşıyaydı. Durumu gören bazı mebuslar hemen el çabukluğu marifet burayı Emekli Mebuslar Derneği'ne çevirmiş, mevcut meclis yönetimini hemen dernek yöneticileri olarak Dernekler Masası'na bildirmişlerdi. Tabii bu durum bizi ne kadar kurtaracaktı şimdilik

bilinmiyordu. En azından kiraathaneden derneğe yükselmıştik. Kapıdaki Emekli Mebuslar Kiraathanesi tabelası da hemen sökülerek yerine Emekli Mebuslar Derneği Genel Merkezi yazan tabela asılmıştı. Tabelada lokal kelimesi dahi kullanılmamıştı.

Alınan tedbirler, piyasadaki hijyen maddelelerine yapılan fahiş zamlar, maske sıkıntısı hep gündem oluyor, sürekli basın açıklaması yapılarak işe resmi bir hüviyet de kazandırılıyordu. Tabii kiraathaneden derneğe geçişte Temel çok direnmışti ama baktı ki burası tamamen kapatılacak sonunda o da buna razı olmuştu. Lakin derneğe gelenlerin sayısı da giderek azalıyordu. Birçoğu hastalık bulaşır endişesi ile derneğe gelmekten imtina ediyordu. Derken zorunlu haller dışında 65 yaş üstüne kısıtlama getirilince derneğe gelen sayısında bir miktar artış olmuştu. Zira dışarıda, parklarda oturmak sıkıntılıydı. Nasıl olsa dernek kapalı alan diye buraya doğru bir akım başlamıştı.

Temel Efendi bu durumu lehine çevirmek için çareler arıyordu. Zaten artık eskisi gibi satış yapamıyordu. Gerçi dernekleşince binanın kira-sından kurtulmuştu ama sonuçta kazan eskisi kadar kaynamıyordu. 65 yaş üstü yasağı sıkılaştınca derneğe gelenlerin ayağı da bir anda kesilmişti. Tabii bu durumda Temel'in planları da suya düşmüş oluyordu. Sonunda Temel burayı kapatmak zorunda kalmıştı. Zira derneğin tüm üyeleri 65 yaşın üzerindeydi ve çoğu da kronik hastalık taşıyordu.

Aradan bir hafta, on gün geçmişti ki bunca yıldır evde hanımıyla bu kadar zaman birlikte durmamış olan Temel, dayanamayıp kendini derneğe atmıştı. Nereye otursa "Oradan kalk!", kapı bozuk, ütünün fişi, makinanın sesi, buzdolabının temizliği, evin süpürülmesi derken Temel eve sığamaz olmuştu. Temel'i sabah erkenden oğlu İdris araba ile derneğe bırakıyor akşam geç vakit yine araba ile alıyor, evine bırakıyordu.

O gün Temel dernekte otururken telefonu çalmaya başlamıştı. Arayan eski Rize mebuslarından Celal Şimşek Paşa idi. Celal Paşa aslında buraya pek gelmeyen bir adamdı. Adı gibi sert ve lüzumsuz konuşmaktan hoşlanmayan titiz

bir adamdı. Adam tam bir askeri disiplin içinde yaşayan bir kişiydi. Temel onun kendisini aramasına bir anlam verememişti. Ama sonuçta hemşerisiydi. Hemen telefonu açtı:

-“Emredin paşam!” diye sert bir giriş yaptı. Paşa:

-“Temel hemşerim nasılsın, iyi misin?” Temel:

-“Sağlığınıza duacıyız paşam!” Paşa:

-“Eksik olmayasın. Temel bizim orası açık mıdır?” Temel:

-“Paşam malum durumdan dolayı kimse gelemiyor. Arada ben geliyorum saklı gizli.” Paşa:

-“Tamam yahu sen açtığında bana da haber ver. Ben de geleyim.” Temel:

-“Paşam ben şimdi dernekteyim. Gelebilirseniz buyurun.” Paşa:

-“Ya öyle mi? Hemen geliyorum.”

Gerçekten de aradan yarım saat geçmemişi ki Celal Paşa kapıyı çaldı. Temel onu hemen içeri aldı ve kendine demlediği taze çaydan ona da ikram etti. Temel hoşbeşten sonra:

-“Hayırdır paşam? Sizi yel mi atti, sel mi atti? Haçan siz normal zamanda puralara gelmezdi-niz ne oldu?” Celal Paşa gayet sert bir şekilde:

-“Sorma Temel kardeşim. Dışarıda korona virüs, evde karı-no virüs. Ömrüm kışlalarda geçti. Koca bir tümen adımı duyunca tir tir titrerdi ama evde kadın bana resmen emir eri muamelesi yapıyor. Sürekli emir, sürekli emir! ‘Oradan kalk, onu yeme, çay içme, suyu ılık iç. Oturma, çorbayı karıştır, salata yap.’ Bu ne yahu?” Temel, Paşa’nın bu sert üslup ile anlattığı mesele karşısında gülerek:

-“Ula paşam senda mi? He o penum kari yok mi Pakize? Ha o da beni içi cünde canımdan pezdurdi. Haçan elümden bir kaza çıkmasın deyu kaçtım puraya. Neymiş efendum ‘Evde kal, hayat eve sığar!’ Ula sığmır kardaşum. Kari evi pağa tar getürdi. Bi herif bir kari ile bi eve sığmayi!” Bu esnada Temel’in telefonu bir daha çaldı. Bu kez arayan Reis Zeydan idi. Temel telefonu açtı:

-“Puyur Reisum”

-....

-“Yok açık değildur laçin pen puradayum. Nedeceksun oni?”

-....

-“He ula sen da mi? Eh gel bari.”

Aradan bir yarım saat geçmişti ki bu kez Reis Zeydan içeri girdi. O da Celal Paşa’yı görünce

şaşırdı.

-“Hayırdır paşam siz de mi?”

-“Sorma Reis Bey ben de kendimi zor attım buraya.”

-“Yahu mirim kafayı yiyeceğim. Kadının çenesi hiç susmuyor. Neymiş yıllardır ev ile ilgilenmemişim, hiç özel bir anımız yokmuş, neden hep okuyormuşum? Bir de kadın, elli sene önce evlendiğimizde neden ona istediği gelinliği almamışım da annemin istediği gelinliği almışım diye oturup ağlamaz mı? Yahu ben değil elli günü, elli dakika önce ne yaptığımı unutuyorum. Bu böyle olmayacak dedim ve buraya kaçtım.”

Reis Bey de elini masaya vurarak:

-“Al benden de o kadar.” dedi ve başladı o da kendi sıkıntılarını anlatmaya. O esnada Temel ha bire telefonlara cevap vermekle meşguldü. Sonra o da onlara katıldı:

-“Reis Bey ha bu boyla olmayı. Arayan arayana. Evde tarlanan ha puraya kaçmak derdünde. Ha puna bir çare pulmalı.” Reis Zeydan düşündü düşündü:

-“Sen ne dersin Temel?” Temel’in o an aklına bir hinlik geldi. Fırsat bu fırsattı.

-“Ben deyrum ki ha puraya celen parayı pas-tirmali!” Reis ve Celal Paşa şaşırmişti. İki bir ağızdan:

-“Temel ne parası?” deyince Temel:

-“Ne parasi olacak ha şu penum ödediğim ceza parasi. Penum bunu çıkarmam lazım da. Puraya celenler aralarında bu parayı ödasun. Pen da size ha purayı açayım.” Celal Paşa:

-“Temel doğru söylüyor. Şimdi burası riskli bir alan. Evlerde kadınlar dirlik vermiyor. O zaman madem burası huzurlu, bunun da bir bedeli olmalı. Hem parayı sevenler gelemaz. Çok kişiyi de kabul etmemek lazım. Ben şahsıma ne düşünüorsa ödemeye hazırım. Yoksa benim karı bana patates, soğan soyduracak. Evi acemi er kışlasına çevirdi. Korona virüsten değil “kadın virüs”ten geberip gideceğim.”

Reis Zeydan da bu fikri onayladı. Bundan sonra buraya gelecek kim varsa günlük 100 TL ödeyecekti. Bunun karşılığında çay bedava olacaktı. Ama çay da sabah 10:00, öğleyin 14:00’te olmak üzere iki kez demlenecek ve adam başı her seferde iki bardak ile sınırlı olacaktı. Öğle yemeklerini de herkes kendisi evinden getirecekti. Sipariş vermek tehlikeli olabilirdi. Daha

ertesi günü Temel'in müşteri sayısı yirmiyi bulmuştu. Derken iki gün sonra bu sayı kırka çıkmış, üçüncü günü ise elli kişi olmuşlardı. Artık kapasite dolmuş sayılırdı. Zira hastalık bulaşma riski de artmıştı.

Temel artık gelen telefonlara "Kapalıyız." dese de inandırıcı olamıyordu. Sonuçta vardiya usulü çalışma fikri kabul edilmişti. Sabah gelenler öğleyin gidecekti. Aynı anda dernekte yirmi kişiden fazla olunmayacaktı.

Sonuçta bu bile ihtiyacı karşılamayınca bir gelen ancak bir gün sonra gelebilir maddesi eklendi. Sonra da haftada iki gün şartı kondu. Derneğe artık bir kişi haftada iki gün o da ya sabah ya da öğleden sonra olmak üzere gelebilecekti. Ama Temel'in alacağı kişi başı ücreti değişmiyordu. Her gelen yarım günlüğüne de olsa 100 TL ödüyordu. Sadece günlük üç bardak çay bedavaydı. Böylece Temel cezayı çıkardığı gibi yolunu da bulmuştu. Hatta normal günlerde kazanamadığı paraları kazanıyordu. Ancak derneği polis basana kadar...

Bir gün ihbar üzerine polis derneği basmış içeridekilerin her birine Kabahatler Kanunu ile Umumi Hıfzıssıhha Kanunu'na aykırı hareket etmek ve sosyal mesafe kuralına riayet etmemek suçundan üç bin yüz ellişer lira ceza yazmıştı. Derneği açıp çay ocağı işlettiği tespit edilen Temel gözüaltına alınmış; kendisine üç bin yüz elli lira idari paa cezası kesilmiş ayrıca çay kazanına, bardaklara, tabaklara, fincanlara ve yirmi kilo Rize çayı ile on kutu kesme şekere el konulmuştu. Operasyonun ardından derneğin mühürlenmesiyle Temel'in tatlı rüyaları burada son bulmuştu.

Bakalım bu virüs meselesi ne zaman sonlanır, dernek ne zaman açılır şimdilik bilemiyoruz.

Lan Amerika

● Ahmet Yıldırımtepe

Olmuşsun dünyanın başına bela
Ne çektik elinden lan Amerika
Tehdit savurursun hep sağa sola
Ne çektik elinden lan Amerika

Barış getirecem deyip dalarsın
Bu gün tükürdüğün yarın yalarsın
Atmosfere türlü gazlar salarsın
Ne çektik elinden lan Amerika

Oysaki sen hiç bir halattan çıkmazsın
Bir girdiğin yerden daha çıkmazsın
Hep imar edersin, asla yıkmazsın (!)
Ne çektik elinden lan Amerika

Önce vurup sonra dersin ki kaza
Babanın yanında yürürsün kıza
Muhalefin olan çıkmıyor yaza
Ne çektik elinden lan Amerika

Vanayı kısıanı hemen devirdin
Nice vasıfsıza mevkiler verdin
Orta Doğu ; kan gölüne çevirdin
Ne çektik elinden lan Amerika

Sen kadar gezmedi seyyah, çelebi
Eğer ölür isem sensin sebebi
Boğazına kaçsın sarı leblebi
Ne çektik elinden lan Amerika

Yarasa çorbası, domuz yahnisi
Virüsle boğuşur elin Çinlisi
Birini kovarız, gelir yenisi
Ne çektik elinden lan Amerika

İşine gelmezse, bana ne dersin
Altını, elması katıksız yersin
Yeter artık Allah belanı versin
Ne çektik elinden lan Amerika

Rahatsız Olmak

● Salman Kapanoğlu

Öğrenciliğimin geri gelmeyeceğini çok iyi biliyor, hatıralarıyla avunuyorum.

Ah şu hatıralar, onlar mı bizi kocattı, biz mi onlarla gençliğimizi yaşıyoruz, anlayan varsa beri gelsin.

Herkesin öğrenciliği şüphesiz güzeldir. Ama benimki de bir başka güzel canım! Yurtta bir arkadaş grubumuz vardı, onlarla bir arada olduğumuz zaman siyasetin o karanlık günlerine hoş bir seda bıraktığımızı sanıyorum.

Yurdun kantininde akşam yemeğinden sonra arkadaşlarla buluştuk. Çekirdek çitirtıları, çay kaşığı şingirtılarına karışırken bizler de en çok kulu şarkıları o seslere buluşturuyorduk.

Ankara’da deniz olmasa da o tarihte sisten pisten gökyüzü görünmese de “Biz Heybeli’de her gece mehtaba çıkardık.” şarkısını,

“Beyoğlu’nda gezersin

Gözlerini süzersin...” şarkısı takip ederdi.

Biz, böyle şen şakrak eğlenirken, bir kız öğrenci bizim şamatamıza rağmen ders çalışmaya çalışıyordu. Aslında gözü kulağı bizdeydi. Ders işin bahanesiydi. Arkadaşlarıma dedim ki:

-“Şu kızı kızdırayım mı?”

-“İyi olur.” dediler.

Bütün ciddiyetimle (Ciddi olduğum zamanda çok ciddi olurum hani.) yanına vararak sert bir dille:

-“Hanımefendi, bizi rahatsız ettiğinizin farkında mısınız?”

Başını kaldırdı ve bütün şaşkınlığıyla:

-“Ben mi sizi rahatsız ediyorum?”

-“Evet, siz bizi rahatsız ediyorsunuz.”

-“Orda şarkı söyleyen siz, burada ders çalışan ben, söyleyin bakalım kim kimi rahatsız ediyormuş?”

-“Siz bizi rahatsız ediyorsunuz hanımefendi.”

-“Neden?”

-“Burası ne?”

-“Kantin.”

-“Bu yurdun kütüphanesi yok mu? Ben gidip kütüphanede şarkı söylüyor muyum ki siz kantinde ders çalışıyorsunuz?”

-“Çalışamaz mıyım?”

-“Çalışamazsınız hanımefendi. Üstelik bizim okullarımız anarşiden kapalı, aklımıza okulu düşürüp canımızı sıkıyorsunuz. Haddinizi aşmayın lütfen! Nerde nasıl davranacağınızı bilin!”

Kız, kızardı, bozardı ne diyeceğini bilemedi. Sinirinden yumruklarını sıktı. Son bir kez daha sorayım dedi içinden:

-“Ben şimdi sizi rahatsız mı ettim?”

Evet, desem yumruğu patlatacağı ki ben gayet sevecen bir tavır ve ses tonuyla:

-“Hanımefendi, o kadar güzel ders çalışıyorsunuz ki gerçekten örnek bir öğrencisiniz. Biz de vurdumduymaz bir şekilde şarkılar söylüyoruz, acaba sizi rahatsız ediyor muyuz endişesiyle rahatsız oluyoruz.”

Sözümü keserek:

-“Siz, böyle bir rahatsızlıktan mı bahsediyorsunuz?”

-“Tabii ya ne sandınız? O kadar güzel ve sakin ders çalışıyorsunuz ki sizi rahatsız etmekten rahatsız olduk.”

-“Kusura bakmayın, ben yanlış anlamışım sizi. Az kalsın yumruğu patlatacaktım.”

-“Biz o yumruğu çoktan hak ettik de neyse! Sen defteri kitabı topla, bizim masamıza gel. Orada yumruk mu atarsın kahkaha mı görürüz?”

Yemek Ateşi

● Lütfü Bilir

Kavurucu bir ağustos günüydü. Akşamdan kararlaştırıldığı gibi bugün tarlaya gidilecekti. Sabah erkenden anneleri çocukları da uyandırmış, yer sofrasında halka olmuşlar, annenin daha erken uyanıp pişirdiği buğusu üstünde mercimek çorbasını kaşıyorlardı. Baba, kağını hazırlamaya inerken anne tarlada yiyecekleri öğle yemeği için gerekli ekmek ve bulgur çıkını hazırlamaya koyuldu. Baba önce ahırdan öküzleri tek tek çıkarıp kağının yanına getirdi. Sırasıyla boyunduruğu öküzün boynuna takıyor, sonra kağının oklarını boyunduruğa geçiriyordu. İkinci öküzü de getirip kağına bağladıktan sonra arabanın üzerine kazma, kürek ve orakları koydu ve seslendi:

-“Haydi Emine, kağı hazır, gecikmeyelim, işimiz çok bugün!” Emine seslendi yukarıdan:

-“Aha geldik Ahmet, aha geldik!” Zeynep, kardeşi Mustafa’nın elini tutarak evin ahşap merdivenlerini inerken anneleri de elinde çıkınlarla onların peşinden indi. Ahmet önce Mustafa’yı kollarının altından tuttuğu gibi kağının üzerine oturttu, sonra Zeynep’i de kaldırıp kardeşinin yanına koyarken:

-“Zeynep, kardeşine mukayyet (göz kulak) ol, dedi. Anne çıkınları kağı arabasının üzerine koyduktan sonra ayağının birini tekerin mil çıkıntısına basarak kendini arabanın üstüne attı. Baba öküzlerin yularını çekerek bahçe kapısına doğru yöneldi. Köyden çıktıktan sonra Ahmet de kağı arabasına atlayarak elindeki ince çubuğun öküzlere küçük dokunuşlarıyla yollarına devam ettiler. Köyün dışındaki kuru dereyi geçtiler. Kağı tekerlerinin gıcirtısı tarla kuşlarının cıvıltısına karışıyordu. Sarsılarak yoluna devam eden kağının kendi tarlalarının sınırına gelmesi, yaklaşık bir saat sürmüştü ve güneş bir mızrak boyu yükselmişti. Tarlanın sınırına geldiklerinde Ahmet arabadan atlayıp öküzleri durdurdu ve araba oklarını, boyundurukları çıkarmaya koyuldu. Anne arabadan atlayarak önce Zeynep, sonra da Mustafa’yı arabadan indirdi. Baba öküzleri serbest bıraktı. Sonra da araba üzerinde bulunan orakları alarak altın gibi sararmış başaklarını gururla taşıyan ve kendisinden beklenileni hakkıyla yerine getirmiş olmanın gönül rahatlığıyla her esintide dervişler gibi kafa sallayan buğday tarlasına daldı. Ahmet sol elindeki uzun parmaklı özel eldiveni ile onlarca sapı bir hamlede kavrayıp sağ elindeki keskin orakla toprağın bir karış yukarisından bir vuruşta kesiyor, sol ayağının dış kısmına bırakıyordu. Emine peşi sıra

bu kümeleri toplayarak tek bir yerde üst üste koyuyordu. Öyle bir an geldi ki Emine hepsine yetişemez oldu. Bunu gören Zeynep:

-“Anne ben de toplayabilir miyim?” diye sordu. Annesi:

-“Kızım topla ama getirirken başakları yolda dökme, tamam mı?”

-“Dökmem anne, sen merak etme. Şimdi, hem anne hem de kızı, başak destelerini belli yerlerde öbek öbek biriktirmeye başlamışlardı. Mustafa ise bazen annesinin, bazen de ablasının ardı sıra gidip geliyordu. Hatta bazan onların ellerinden düşen başak taneleri toplayıp öbeklerin üzerine atıyordu. Güneş iyice yükselmiş, tepelerine gelmişti. Hepsi de ter içinde kalmışlardı. Anneleri;

-“Kızım siz yeterince yardım ettiniz, haydi gidin de arabanın altına girin, arabanın gölgesinde kardeşinle biraz dinlenin.” dedi.

-“Ama anne ben yorulmadım ki!”

-“Ama kızım bak başınıza güneş geçecek, sen iyisi mi kardeşini al da arabanın altındaki gölgeye git. Bak ne diyeceğim, sen biraz çalı çırpı topla, ben de gelip ateş yakıp size pilav pişireyim, olmaz mı kızım?” deyince Zeynep kardeşinin elinden tutup onu arabanın gölgesine götürdü. Kendisi de etraftan çalı çırpı toplamaya koyuldu. Anne ve babasına daha çok yardımcı olmak isteyen Zeynep çıkınları açtı. Son açtığı çıkında aradığını bulmuştu. İşte kibrit ordaydı. Kibriti alıp yaktıktan sonra topladığı çalı çırpının üzerine attı. Kuru otlar ve çalılar birden bire tutuştu. Alev öyle büyüdü ki kardeşinin elinden tutup arabanın altından dışarı çıkardı. Ateşin hazır hale gelmesini bekliyordu ki alevin arabanın ahşaplarını sardığını gördü, ancak o zaman anladı annesini çağırması gerektiğini:

-“Anneee, anneeee!” Emine ve Ahmet sesin geldiği yöne baktıklarında gözlerine inanamadılar, kağı arabası cayır cayır yanıyordu. Ellerindekini bırakıp arabaya doğru koşular. Arabanın yanına geldiklerinde arabanın ortasındaki ahşaplar tutuşmuş, yanıyordu. Yemek yapmak ve içmek için getirdikleri suyu yanan ateşin üstüne boca ettiler, sonra ateşin üstüne toprak attılar ve yangını söndürdüler bu esnada Mustafa korkulu gözlerle anne babasına bakarak ağlıyordu çünkü ablası Zeynep hıçkırıklar içinde güçlükle konuştu:

-“Anne, ateşi yakıp hazırlayarak sana yardımcı olmak istemiştım, özür dilerim, çok özür dilerim anneciğim.”

Gelme Gocalıq Gelme

● İlqar Cəmil

Duman çökür gözlərimə,
Gəlmə qocalıq, gəlmə!
Qırıq gəlir üzlərimə,
Gəlmə qocalıq, gəlmə!

Hər bir kəsi izləyirsən,
Yollarını gözləyirsən,
Səbr edirsən, özləyirsən,
Gəlmə qocalıq, gəlmə!

Mənim səndən zəhləm gedir,
Qəlb evimi xiffət didir,
Bəni-insan giley edir,
Gəlmə qocalıq, gəlmə!

Çox işlərim yarım qalır,
İffət gedir, arım qalır,
Bir vəfalı yarım qalır,
Gəlmə qocalıq, gəlmə!

Gəlişinin bir xeyri yox,
Ziyanı bol, xətası çox,
Gözlərimə oldun bir ox,
Gəlmə qocalıq, gəlmə!

Ömrüm nə tez gəlib keçir,
Ayrılıq təbliini seçir,
Göz yaşından şərab içir,
Gəlmə qocalıq, gəlmə!

Səni sevən oldumu heç?
Günahımdan barı sən keç,
İki yoldan birini seç,
Gəlmə qocalıq, gəlmə!

Gəlib məni məğdur etmə,
Bir yerdə dur, dayan, getmə,
Vicudumda qanqal bitmə,
Gəlmə qocalıq, gəlmə!

Sən cana doydurma bizi,
Küsdürdün doğma, əzizi,
Soldurdun qönçə bənizi,
Gəlmə qocalıq, gəlmə!

Sənlə dost olmaq istəməm,
Nə yoldaş, sirdaş istəməm,
Səni kimsəyə pisləməm,
Gəlmə qocalıq, gəlmə!

Gəlişinin xeyri yoxdur,
Səndən şikayətlər çoxdur,
Əlaç tapmır loğman, doxdur,
Gəlmə qocalıq, gəlmə!

İnsanı tempdən saldırdın,
Xilqəti fikrə daldırdın,
Gəncləri yaşa doldurdun,
Gəlmə qocalıq, gəlmə!

Əzrail çox canlar alır,
Dost tanışlar bir-bir ölür,
Yoxsa növbə bizə gəlir?
Gəlmə qocalıq, gəlmə!

Dağ başını duman alır,
Xəyalda xoş güman qalır,
İlqar sənə hey yalvarır,
Gəlmə qocalıq, gəlmə!

Kadrolu Muhtar/on (Eşek Ticareti)

● Mehmet Pektaş

Çobanlık ve çiftçilik işlerini Cin Ali'ye yaktıktan sonra kendimi emekliler gibi hissetmeye başladım. Öğlene doğru kalkıyor, köy içinde elim arkamda geziyordum. Bendeki değişiklik herkesin dikkatini çekmişti. Fakat kimse şeytana pabucunu ters giydiren Cin Ali'nin benim işlerimi neden gördüğünü bilmiyordu:

-“Muhtarım ne bu hal?” diyenlere:

-“Ee muhtar dediğiniz böyle olur.” diyordum.

Kahveye gittiğimde ise bana Serkan'ı soruyorlardı. Nerden tanıyorsun, kimmiş, neciymiş? Ben onunla yolda tanıştığımı, daha sonra kendisini köye götürmem için rica ettiğini söylüyordum. Serkan'la ilgili en çok sorulan soru ise köye bir daha gelip gelmeyeceğiydi. Tavan arasından, odunluklardan eski eşyalarını çıkarıp o gelecek de satın alacak diye bekleyenler vardı. Birisi:

-“Ahırda bir güğüm buldum. Serkan Bey gelince göstereceğim.” diyor, bir başkası:

-“Yahu bizim tavan arasında bir halı makası çıktı. Biraz küflüydü, sağını solunu temizledim. Kaç para eder ki?” diyordu.

-“Arkadaşlar, adam birkaç gün sonra geleceğim dedi. Ben de bekliyorum. Hanım, bir iki parça kilim hazırladı. Alırsa satacağız.” dedim. Bu tarz konuşmalar Tırı Mahmut'u rahatsız ediyordu. Serkan'la ortaklık kurduğu için onun adına konuşmakta sakınca görmüyordu. Antika konusu açıldığında eğer kahvedeyse bana göz kırpmıyor, kaş göz işareti yapıyor:

-“Ben Serkan Bey'le görüştüm. Mal verdiği firma batmış, köylülere söyle boşuna beklemesinler, eşyaları beş para etmez, dedi.” gibi sözler sarf ediyordu. Beni yalnız gördüğünde kendisi gibi konuşmamı tembihliyordu. Öbür taraftan Mahmut, semerciliğe çoktan başlamıştı.

Köy köy dolaşiyor, akşama doğru bir kamyonet eşekle geliyordu. Keyfi yerindeydi. Yolda karşılaştığımızda:

-“Yahu Mahmut, sadece semeri alsana bu eşekleri neden getiriyorsun?” dedim. Sinsi sinsi güldü:

-“Ticari sırdır söylemem.” dedi. Güya benden saklayacaktı.

-“Başlatma lan sırrından şimdi gider herkese Serkan'la ortak olduğunuzu semerin çok para ettiğini söylerim. İşiniz bozulur.” dedim. Eliyle sus işareti yapıp koluma girdi.

-“Geçen Karaköy'de Bodurların Emin'in semeri-

ne müşteri oldum. Bana senin eşeğin bile yok semeri ne yapacaksın?” dedi.

-“Eşek alacağım.” dedim.

-“Sen delirdin mi önce semer sonra eşek mi alı-

nır?” dedi.

-“Sana ne! Ben önce semer alacağım, semere göre de eşek alacağım.” dedim.

-“Deli deli konuşma. İşte eşek alıyorsan semeriyle al git. Almıyorsan sen bilirsin.” dedi. Mecburen eşeği de aldım. Bizim buralarda yellensen duyuluyor arkadaş. Bir iki kişiye daha gittim. Semeri tek satmadı. Kimisi de sadece semeri almaya kalkınca şüphelenip satılık değil, dedi. Kaç para teklif ettiysen razı olmadı. Böyle çok daha kolay oluyor. Hem milleti de uyandırmamak lazım.” dedi.

-“Ne uyanıksın Mahmut.” dedim, sırtını sıvazladım. Koltukları kabardı.

Mahmut'un eşek ticaretine başlaması köyde merak konusu olmuştu.

-“Ne yapacaksın bu kadar eşeği?” diyenlere

-“Besleyip satacağım.” diyordu. Bu defa:

-“Mahmut kafayı mı yedin, dana mı bu besiyeye çeksin.” diyorlardı. O:

-“Karışmayın benim işime.” deyip konuyu kapatıyordu.

Aradan bir hafta geçmeden işin rengi değişti. Mahmut'un evinin bahçesi eşekle dolmuştu. Karısıyla bu yüzden kavgaya tutuştular. Kadının sesi ta dışarıdan duyuluyordu. Tüm köy film izler gibi bu kavgayı izliyorduk. Kadının son sözü:

-“Ya eşekler ya ben.” oldu. Mahmut:

-“Eşeklerimi hiçbir şeye değişmem.” dedi. Kadın yanına iki çocuğunu aldığı gibi babasının evine gitti. Eşeklerden sadece Mahmut'un hanımı değil herkes şikayetçiydi, eşekler anırmaya başlayınca bütün köy çın çın çınılıyordu. Mahmut'sa kimseyi dinlemiyor köy köy dolaşp eşek toplamaya devam ediyordu. Bir gün benim kapıma kadar geldi:

-“Senin ahırda yer varsa üç beş eşek koyayım.” dedi.

-“Mahmut beni bulaştırma.” dedim, razı olmadım. Mahmut kafasına koymuşsa mutlaka benden habersiz eşekleri getirip ahırına bağlardı. Kapılara kilit takıp önlemimi aldım. Hanımı ve çocukları da bu konuda uyardım. Çok şükür böyle bir şey yapmadı. Daha doğrusu fırsat olmadı. Mahmut eşekçiliğe başladı başlayalı komşuları şikâyet eder dururmuş. Fakat nereye şikâyet ediyorlarsa:

-“Köy yerinde eşek olması normaldir. Buna biz işlem yapamayız.” cevabını almışlar. Bunun üzerine Mahmut’u:

-“Eşekleri toplayıp kasaplara satıyor. Halka eşek eti yediriyor.” diye valiliğe şikâyet etmişler. Vali kaymakamı arayıp “İlçende neler oluyor haberin yok efendi!” diye fırçalamış. Kaymakam ilçede ne kadar amir, memur varsa ayağa kaldırmış. Jandarma Mahmut’un evinin etrafını sardı. Mahmut köylere eşek toplamaya gittiğinden evde yoktu. Eşeklere el koydular, evini, yerini aradılar. Jandarma komutanı bizim yanımızda Mahmut’a telefon açtı. Kendini tanıtıp:

-“Hakkında ihbar var.” dedi. Sonra komutanın yüzü gözü değişti. Adam resmen sinir küpüne döndü. Askerlere:

-“Tüm köyleri arayın, derhal bulup getirin şunu. Direnirse vurun.” dedi. Komutanın neden bu kadar sinirlendiğine anlam verememiştik. Meğer bizim Mahmut hakkında ihbar olduğuna inanmamış, birisi kendisini işletiyor sanmış:

-“Kontör mü isteyeceksin lan?” deyip komutana sövmüş saymış.

Mahmut’u köyün birinde yakalamışlar, kelepçeleyip yaka paça götürmüşler. Karakol, savcılık, adliye derken adli kontrolle serbest bırakmışlar.

Ertesi gün bir kara Java’nın arkasında çıktı geldi. Biz kahvede oturuyorduk. Çağırdık yanına geldi. Morali çok bozuktu:

-“Gitti güzel eşeklerim.” diye dövünüyordu. Kahvedekiler onu teselli etmeye çalıştılar. Bir iki defa “Mahmut” dedim, beni duymadı. Yanına iyice sokulup kulağına yaklaştım:

-“Semerleri götürmediler.” dedim. Kafasını kaldırıp yüzüme baktı, gözlerinin içi parladı:

-“Valla mı?” dedi. Başımı salladım.

-“Allah’ını seven beni tutmasın.” deyip koşarak eve gitti. Ertesi gün eski Mahmut geri gelmişti. Semerlerine bir şey olmadığı için çok mutluydu. Hem eşeklerden de kurtulmuştu. Dünya yıkılsa umurunda değildi. Fakat tekrar eşek almaktan çok korkuyordu. Hâkim: “Aynı işe devam edersen tutuklarım.” demiş, kaymakam “Gözüm üstünde, ayağını denk alsın.” diye haber salmış. Baş başa kaldığımızda:

-“Hemen hemen çoğu köydeki eşekleri topladım. Beş, on eşek ya vardır ya yoktur. Biraz ortalık durulsun, bir yolunu bulup onları da alacağım.” dedi. Sonra tedirgin tedirgin etrafına baktı: “Neyse yerin kulağı var, ben gidip semerlerime bakayım.” diyerek evinin yolunu tuttu.

Onun paytak paytak yürüyüşüne bakıp kendi kendime söylendim: “Seni gidi Semerci Mahmut seni! Bana az çekirtmedin.”

Birazcık Bizleri Dinler misiniz?

●Musa Serin

Beylerle Hasbihal-1

Sözlerim sizlere ey asil beyler
Birazcık bizleri dinler misiniz?
Vatandaş ne diyor, acep ne söyler
Birazcık bizleri dinler misiniz?

Attınız bol keseden, inandık size
Ağamız diyerek, dayandık size
Yürekten sevmiştik ve yandık size
Birazcık bizleri dinler misiniz?

Gezdiniz sokak sokak, köyden köye
Okşayıp sırtımızı verdiniz paye
Sözlerim dobradır, değil kinaye
Birazcık bizleri dinler misiniz?

Vaadler huzurdu, aştı, ekmekti
Birlikte yaşamak, çile çekmekti
Talihte karayı, atıp sökmekti
Birazcık bizleri dinler misiniz?

Aydınlım gözümde yaşın damlası
Dertler katmerlendi, sökölmez pası
Yiyin efendiler, doldurun tası
Birazcık bizleri dinler misiniz?

Kurt Bayram

● Servet Yüksel

Bir elinde sopa, sanki uçarmış,
Yaylalarda tozmuş, esmiş Kurt Bayram..
Rakipleri gölgesinden kaçarmış,
Gençliğinde racon kesmiş Kurt Bayram.

Bir sevimli, tatlı öfke beslemiş,
Yalnızlığı gözyaşıyla ıslamış,
Mavzerini kara çama yaslamış,
Ufuklara bakıp susmuş Kurt Bayram.

Çilelerden yüzü çil çil oyukmuş,
Gönlü hâlâ kekik kokan çocukmuş,
Bu dağlardan daha güzel düş yokmuş,
Her taşına değmiş, basmış Kurt Bayram.

Kangalları dere-tepe yorsalar,
Ahvalini gecelere sorsalar,
Bir bardak çay, bir de tütün sarsalar,
Kepeneğe sinmiş, pusmuş Kurt Bayram...

Bir bilinmez emir gelmiş devletten,
Davarını satmış, düşmüş gayretten,
Pınarlarda su kalmamış hasretten,
Ormanlara yoldaş, sesmiş Kurt Bayram.

Yosun tutmuş tuz taşları ardından,
Hiçkimseler anlamamış derdinden,
'Geçtim' demiş namerdinden, merdinden,
Çantasını dala asmış Kurt Bayram.

Bu dünyanın sefasını sürmemiş,
Aklı şehir hayatına ermemiş,
Ömür boyu ilaç-hekim görmemiş,
Köyde garip kalmış, küsmüş Kurt Bayram

Men Men Mendil

● Yörükzade Hikmet Özdemir

Anadolu Kulübü'nün önünde,
Beylerin kravatı göbeğinde,
Tiftikten paltoları sırtlarında.
Men men mendil, satarım tiril tiril.

Vızır vızır geçer, sarı taksiler,
Kaldırımda siner demir paralar,
Beyaz mendillerin boynu büküktür,
Men men mendil, satarım tiril tiril.

Yağdıkça yağmur seviniyor buğday,
Kibar hanımlar geçer doğarken ay,
Pırıl pırıl aydınlıktır Kızılay,
Men men mendil, satarım tiril tiril.

Kaçınca soğuklardan- sıcaklardan,
Elleri ceplerine gider birden,
Kuş resimleri çizer, hayalinden,
Men men mendil, satarım tiril tiril.

Ümitleri bekler soba başında,
Tarhana kokusu tüter burnunda.,
Küçük oğlu biter dizi dibinde,
Men men mendil, satarım tiril tiril.

Hava karardı, çamurlar sarardı.
EGO otobüsleri sıralandı.
Ekmek, zeytin, peynir alınacaktı.
Men men mendil,satarım tiril tiril.

Zenginliğe değişmem duaları,
Değişmem helal lokmayla haramı.,
Satmam milli piyango biletini,
Men men mendil,satarım tiril tiril.

Bugün de gülümsedi tezgahına,
"Hazırlan!" dedi, "Beyaz bastonuna."
Şükretti ,Allah'ın verdiği rızka,
Men men mendil, satarım tiril tiril.¹

¹Ankara İzmir caddesindeki sokakta, yaz-kış mendil satışı yapan âmâ bir seyyar satıcının gözlemi sonucunda yazılmıştır. Milli PİYANGO biletinden fazla kazanmasına rağmen, piyango bileti satmak yerine, kağıt mendil satan âmâ bir seyyar satıcının "Mem men mendil" diye söylenerek mendil satışının tasviridir..

Hilalden Kan Damladı

● Mustafa Berçin

Miskinlik üstümüzde, hazan çöktü erkenden,
Gonca gülümüz soldu, taze tomurcuk iken,
Iskaladık hayatı, bizler; zordan kaçarken,
Kolayı kurşunladık, hilalden kan damladı.

Her şehit cenazesi, sinemizi dağlarken,
Yine sabra sığındık, gözümüz kan bağlarken,
“Vatan sağ olsun” dedik, yüreğimiz yanarken,
Alayı kurşunladık, hilâlden kan damladı.

Birlikte yaşamanın, hazzı var dünümüzde,
Sonsuza dek sürecek, gelecek önümüzde,
Sımsıkı sarılırken toyda, düğünümüzde,
Halayı kurşunladık, hilâlden kan damladı.

Terk ettik ilimizi, gitse de gücümüze,
Muhannet yüz bulmadı, taş bastık acımıza,
Hasreti kanıksadık, hapsedip içimize,
Sılayı kurşunladık, hilâlden kan damladı.

Emir var Karamanoğlu Mehmet Bey’imizden,
Türk’üz Türkçeden başka söz çıkmaz dilimizden,
Dostlar bize güvenip, eminken elimizden,
Kamuyu kurşunladık, hilâlden kan damladı.

Zülme boyun eğmedik, zül saydık alışmayı,
İkbâl için soysuzla, istemem buluşmayı,
Sonradan kader dedik, terk edip çalışmayı,
Molayı kurşunladık, hilâlden kan damladı.

Âsilik ruhumuzda, sürü sanmayın bizi,
Gün olur devran döner, görürler gücümüzü,
Karabağ katliamı, yakarken içimizi,
Bala’yı kurşunladık, hilâlden Kan damladı.

Güven kalmadı artık, mahkemeye kadıya,
Ciğeri teslim ettik, bir mûsibet kediye,
Kurban olsun diyerek, çarşambaya hediye,
Salıyı kurşunladık, hilâlden kan damladı.

Bayraktan Kan Damladı

● İlhan Yardımcı (Kemali)

Nefs-i Hak büstümüzde ruh/fikre hâzan düştü,
Karalar üstümüzde, gaflet/hıyanet çöktü,
Ne kaldı gönlümüzde mazlûm boynunu büktü,
Kokmayan gülümüzde çağlayan yaşlar döktü,
Vatanı kurşunladık, bayraktan kan damladı!

Tomurcukta kargalar, bülbül dikende bekler.
Kan gölünde kavgalar, belâya belâ ekler.
Mehmed’imin mangalar, afkuruyor köpekler.
Moda oldu tangolar, menfaatle dilekler.
Yatanı kurşunladık, bayraktan kan damladı!

Sabır en güzel gömlek, şükür büyük sermâye.
Dâva uğrunda ölmek, cânana can vermeye.
Ağlar iken hem gülmek, öne güller sermeye
Veren elleri bilmek, yok olanı dermeye.
Katanı kurşunladık, bayraktan kan damladı!

Gül alır, gül satarız; petekler yağma olsun.
Fitre mâna katarız, boş olan kaplar dolsun.
Gönülde kir atarız, âşık sevgiyi bulsun.
Gün doğmadan kalkarız, Kâbe’ye giden yolsun.
Satana kurşunladık, bayraktan kan damladı!

“Kul”a boyun eğmedik, çalıştık terler döktük.
Kem olanı bilmedik, hak almak için söktük,
Haramlara gitmedik, zâlimler için yüküttük,
Mazlûm kazanç silmedik, adalette büyüttük.
Batana kurşunladık, bayraktan kan damladı!

Yolda peygamber izde, Kur’an var elimizde,
Birlikle/dirlik bizde, maya var felimizde,
Secdede nasır dizde, vebâl yük belimizde,
Mevlâ’nın nûru yüzde, bent aşan selimizde.
Kalemi kurşunladık, bayraktan kan damladı!
Kemâli uğurladık, tabuttan kan damladı!

“Allah’a her şeyi söyleyeceğim”

●Tayyib Atmaca

Dar geliyor artık sana yeryüzü, ne karnın doyuyor ne de aç gözün, sefanın dibini bulmak uğruna, uydura göçmeye hazırlanırsın, dünya saltanatı dünyada kalır, mezara kadardır karunluk namın, sana seni anlatırken yeniden, üç maymunu oynayarak baktınız, nereye kaçarsan orada bulur, ölüm her adresi ezberler bilir, burda hazırlarsın gül bahçesini, kendi ateşini kendin taşırsın, iki bin on dörtte ölmeden önce, gözünün içine bakıp dünyanın, Allah’a her şeyi söyleyeceğim, demiştin de kimse inanmamıştı.

Önünüze düşen bir kılavuz yok, herkes birbirinin kıyametini, bekliyor ne zaman kopacak diye, geçmiyor saatler günler haftalar, gökyüzünde kanat vurur azrail, korkusundan havalanmaz uçaklar, caddeler meydanlar in/cin alanı, stadyumlar artık çayır çimenlik, vatikan meydanı sinek avlıyor, aradan çekildi papa fransis, misafir giden yok efendimize, hacirül esvet’e dokunmak için, birbirini çiğneyenler yok artık, işe yaramıyor para ve hasret, uğruna can feda olan kabeyi, ebabil kuşları tavaf ediyor.

Sizin bildiğiniz işte bu kadar, hani nerde nemrut karun firavun, sultan süleyman’a kalmayan dünya, rothschildlere kalmaz gören görecektir, arkasından rockefeller nalları, havaya dikecek bunu da yazın, dünyada ne kadar dünyaya tapan, zengin varsa malı girer gözüne, yalvarmak yakarmak saati geçti, hele yavaş yavaş başa geleni, bir yandan izleyin gerisi gelir, pencerenin kenarına oturun, dolarlarınızdan kâğıttan uçak, yaparak çocukluk günlere gidin, yanınıza ziyaretçi gelmesin, doyunca yaşayın sanal dünyada.

Sözlerim ulaştı kulağınıza, yalnız kalbinize çarparak döndü, merhamet içinden uzaklaşınca, mermere dönüşür insanın kalbi, zulmü alkışlayan ve sessiz kalan, kim varsa kim yoksa buyursun gelsin, imf’nin gözü radar gibidir, olacak olanı önceden gördü, ocakları söndürür bu kafirler, şimdiden kuyruğa girdi ülkeler, kurtuba’da ezan gökleri vurdu, ve Kur’an okundu beyaz sarayda, yalan dünya tekrar şekillenirken, ey yerin ve göğün mutlak sahibi, mazlumların ahı yerden kalkmadan, geri çekmiyorum şikâyetimi.